

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V.

ČERVEN 2003

6

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po-Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (9.6.)

19.00 – sborové vzdělávání

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

17.00 – dětský klub

17.00 – biblická hodina pro děti

18.30 – příprava nedělní školy

19.30 – mládež

Středa

9.30 – klub otevřených dveří

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

16.00 – konfirmační příprava II. ročník

18.30 – mladší mládež

19.30 – starší mládež

Čtvrtek

16.00 – konfirmační příprava I. ročník

17.00 – biblická hodina pro dospělé

18.30 – redakční rada BEM

Pátek

15.00 – náboženství – Rychmanov

18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

18.00 – pěvecký sbor mládeže Kúrovec

Brno II

Úřední hodiny: Po-Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (16.6.)

Úterý

19.30 – třicátníci (3.6.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

18.00 – biblická hodina v BD

19.30 – mládež

Čtvrtek

15.30 – vyučování dětí I

15.45 – vyučování dětí II

16.30 – příprava konfirmandů I

17.15 – příprava konfirmandů II

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(14.6; 28.6.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Ladislav Hájek, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Eva Šimková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz> Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz.

Nepoddávej se zármutku
a netýrej se starostmi.

Radost srdce je život člověka,
veselí prodlužuje věk.

Miluj a potěš tak své srdce,
daleko od sebe zapuď zármutek.

Vždyť zármutek mnohé zahubil
a žádný užitek z něho není.

Závist a hněv ubírají dny
a starost přivádí předčasně stáří.

Rozjasněnému srdci dobře chutná,
může plně vychutnat to, co jí.

Sír 30,21-25

Znamení jednoty, nebo rozdělení

Většina z nás se patrně dověděla z denního tisku, že manželé Blairovi spolu nesmějí jít ke stolu Páně. Ministerský předseda je totiž anglikán a jeho paní katolička. Papež ve své nejnovější encyklice všem katolíkům, ale i evangelíkům důrazně připomněl, že pro katolíky je nemyslitelné, aby přijímali tělo Páně společně s protestanty. Není to věc nová. Ale zdálo se, že postupem času ledy pomalu roztají, a při různých příležitostech ke společnému slavení večeře Páně docházelo. Řada katolíků, kteří mají přátele nebo rodinné příslušníky mezi evangelíky, se bez hlasité publicity účastní stolu Páně v našich sborech a také evangelíkům se občas podařilo zúčastnit se katolického přijímání. Oficiálně to katolickou stranou nikdy povoleno nebylo, ale zdálo se, že život a upřímná víra nahrává postupně změně a větší svobodě. Papež tomu nyní chce učinit přítrž jednoznačným prohlášením. Co ho k tomu vede? Co je špatného na tom, když katolík přijímá Kristovu svátost spolu s evangelíky a proč nás při mši nepustí k přijímání, když na druhé straně římstí katolíci uznávají náš křest?

Důvody jsou v zásadě dva. Ten první je, že svátost eucharistie může udělovat pouze biskupem řádně vysvěcený kněz, což žádný evangelický kazatel není. Naše kazatele povolává k vysluhování svátosti společenství sboru, katolického kněze světi biskup, který mu tím předává apoštolské poslání.

Druhý důvod je stejně vážný. Katolická církev věří, že při slavení stolu Páně dochází k trvalé proměně chleba v Tělo Kristovo. Kristus je pro katolíky v kousku oplatky neviditelně, ale skutečně přítomen. Evangelíci také věří v Kristovu přítomnost při slavení večeře Páně, ale neváží ji výslovně na chléb a víno. Věříme, že vzkříšený Kristus je v tu chvíli mezi námi, ale nespojujeme si jeho přítomnost s žádnou věcí ani osobou.

Kdyby se tedy katolík účastnil vysluhování v evangelickém kostele, jeho víra by byla podle papeže v ohrožení a zmatení. Přijímal by svátost od člověka, který nebyl řádně pověřen a přijímal by ve společenství, které nevěří Kristově přítomnosti v eucharistii správným způsobem. Mohl by se pak domnívat, že je možné vysluhovat večeři Páně více způsoby a jeho katolická víra by mohla být rozpolcena. Papež se obává, aby společným slavením nebyla jedinečnost katolického pojetí svátosti narušena a rozmělněna.

To se dá pochopit, ale nemuselo by to vadit, kdyby o tomto rozdílu bylo ekumenické shromáždění řádně poučeno. Každý věříme v Kristovu přítomnost jiným způsobem. Přesto však můžeme přijímat společně, ve stejnou chvíli a u jednoho stolu.

Zde však přistupuje ještě další důvod. Katolická církev považuje nemožnost slavení stolu Páně za znamení rozdělení, které zatím nebylo odstraněno. Dvojí stůl Páně je pro katolíky znamením, že musíme ujít ještě dlouhý kus cesty, a teprve někde na jejím konci bude jako znamení konečné jednoty možno slavit večeři Páně společně. Katolíci by považovali společné slavení eucharistie s evangelíky za pokrytectví a nedočkavost. Ještě nejsme sjednoceni, a už chceme společně slavit stůl Páně, i když mu každý rozumíme jinak. Bylo by to předbíhání, které by mátl. Vypadalo by to, že jsme jedno tělo, a přitom bychom každý zůstávali jiný.

Evangelíci to chápou opačně. Společné slavení, k němuž bratry a sestry katolíky spolu se všemi pokřtěnými v našich shromážděních zveme, je pro nás znamením jednoty, k níž máme směřovat. Tuto jednotu dává Kristus, není z nás a je nezávislá na našem chápání a schopnosti se domluvit. Proto se evangelíci radují, když s nimi

někteří katolíci slaví a přijímají večeři Páně, i když vědí, že nás ještě mnohé rozděluje. Společné přijímání je nám znamením, že přes všechny rozdíly patříme k sobě a Kristus mezi námi přítomný je jen jeden.

Tatáž věc je tak pro jedny bolestným znamením, že ještě jednotní nejsme a dlouho nebudeme, a pro druhé nadějným znamením, že v Kristu již jednotní jsme, i když se v mnohém lišíme. Pro katolíky je dvojí stůl Páně znamením vážného a dosud nepřekonaného rozdělení, pro evangelíky společný stůl znamením, že pravou jednotu dává Kristus bez ohledu na to, na čem jsme se již dokázali domluvit.

Jiří Gruber

Encyklika Jana Pavla II všem biskupům, kněžím a diakonům a všem křesťanům o eucharistii ve vztahu k církvi.

Vatikán, 17. dubna 2003

Učení o eucharistické oběti bylo v posledních desetiletích předmětem plodného dialogu v rámci ekumenické činnosti. Musíme vzdávat díky Nejsvětější Trojici, že se v tomto ohledu dosáhlo významných pokroků a sblížení, jež nám dávají doufat v budoucí plné sdílení víry. Stále zůstává plná naléhavost poznámky, kterou učinil koncil ohledně církevních společenství, která vznikla na Západě od 16. století a která se oddělila od katolické církve: „Ačkoli církevní společnosti od nás odloučené nežijí s námi v plné jednotě vyplývající ze křtu a ačkoliv se domníváme, že neuchovaly původní a úplnou podstatu eucharistického tajemství, především proto, že jim chybí svátost kněžství, přesto, když při večeři Páně připomínají Ježíšovu smrt a vzkříšení, vyznávají, že je to znamení života ve společenství s Kristem a očekávají jeho slavný příchod.“ (Dekret II. vatikánského koncilu o ekumenismu).

Proto se katolíci věří, i když respektují náboženské přesvědčení těchto svých odloučených bratří, mají zdržet účasti na přijímání podávaného při jejich slavnostech, aby neposkytovali prostor dvojznačností o povaze eucharistie a dostáli povinnosti vydávat jasné svědectví pravdě. Jinak by to jen zpožďovalo cestu k plné viditelné jednotě. Podobně si nelze myslet, že je možno nahrazovat nedělní mši svatou ekumenickými bohoslužbami slova nebo společnými setkáními v modlitbě s křesťany patřícími ke shora uvedeným církevním společenstevům nebo účastí na jejich liturgické bohoslužbě. Takové slavnosti a setkání, samy o sobě při vhodných příležitostech chvályhodné, připravují i na žádoucí plné společenství v eucharistii, ale nemohou je nahradit.

Citát ze 3. kapitoly – Apoštolský charakter eucharistie a církve

Anketa

Co si myslíte o tom, že jsou dnes v některých evangelických kostelech obrazy?

Odpovídali členové sboru Brno I a Brno II, odpovědi jsou seřazeny podle věku.

- Vůbec mi to nevadí, myslím že jsou lepší než jenom bílé zdi, ale měly by mít nějaký biblický motiv. (16 let)
 - Korouhve v Červeném kostele se mi líbí, ale to nejsou obrazy v pravém slova smyslu. Jinak si neuvědomuji, v kterém evangelickém kostele jsem obrazy viděla. Myslím však, že bych proti nim v zásadě nic neměla. (19 let)
 - Záleží na typu obrazů. Pokud nejsou příliš výrazné, nemusí vůbec rozptylovat pozornost. Pokud chce člověk poslouchat, na kázání se může soustředit i s obrazy na stěnách. Ale podotýkám, že to musí být vhodné obrazy. (19 let)
 - Nevadí mi to. Dokud to funguje jako dekorativní prvek, tak je to velmi vhodné. Ne o všech obrazech se dá uvažovat jako pouze o dekorativním prvku. Např. akty bych nerad v kostele viděl. 19 let)
 - Líbí se mi to, nejlepší jsou moderně zpracované biblické motivy, obrazy, které zaujmou, vedou k zamyšlení a nepobuřují, přitom by měly být vhodně zařazeny do prostředí vnitřku kostela. (20 let)
 - Někdy to oživí prostor. Když jsou obrazy vkusné, zaujmou i nevěřící návštěvníky a snad můžou přiblížit to, v co věříme. (21 let)
 - Myslím, že je důležité rozlišovat zda jsou „stálé“ nebo „jsou občas“. První případ evang. kostelům nepřísluší, nevyplývá to z podstaty a učení církve. 2. případ se mi zdá přijatelný a ráda uvítám občasnou výstavu. Týká-li se otázka instalace Rechlikových korouhví v Červeném kostele, přiklání se k jejich úschově do depozitáře, aby si oči odpočinuly. (22 let)
 - Záleží kde a jaké. Pokud jsou však vkusné a doplňující strohost těchto chrámů, tak jen víc a lépe. Ať konečně vypadáme taky jako křesťanská církev a ne jak muslimové. (27 let)
 - Mám ráda změnu, myslím, že našemu kostelu by taky slušely. Rozhodně mě oživení kostelních stěn nepohorší. (27 let)
 - Zatím jsem se s nimi příliš nesetkala, a tak jsem o nich ani moc nepřemýšlela. Nevadí mi, pokud nejsou vedle kazatelný a stále na očích. (28 let)
 - Je to skvělé, mě korouhve Karla Rechlika popostrčily na cestě k Bohu. (29 let)
 - Myslím si, že se v těchto kostelech scházejí moderní a osvícení evangelíci. Vždyť vhodné a vkusné umělecké dílo může splňovat i zvěstný účel. Proč by náhodně vstoupivší člověk nemohl mít pocit, že vstoupil do kostela a ne do přednáškové síně. (30 let)
-

-
- Dneska je každý upřímný veřejný projev víry vzácností. Jsem ráda, když vidím, jak to cítí jiný. (31 let)
 - Myslím, že se dá obrazy vyjádřit mnoho, a proto i v kostele mohou mít svoje místo. (34 let)
 - Líbí se mi, když je interiér vkusně řešen. Obrazy v kostele nemusí odvádět od toho, co je sdělováno. Myslím, že obrazy pana Rechlíka jsou oživením a zútulněním prostoru. Možná bych přivítala i výraznější, pokud by se mělo rozhodovat. (38 let)
 - Není slušné, ani podle řádu (1K 14,40), když ten, kdo vymyslel tento dotazník, se nepodepíše a neřekne, kdo jej v církvi k tomu pověřil. Otázka je směřována na špatné adresáty. V evangelické církvi je třeba na takovou otázku ptát se nejprve Toho, kdo řekl: Iz 55,8 - Nejsou úmysly mé jako úmysly vaše... Dt 4,12 - Hlas slov slyšeli jste, ale obrazu žádného jste neviděli... J 14,23 - Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo. 38 let)
 - Je to příjemná změna, zvláště když se nejedná pouze o klasický obraz v rámu. (41 let)
 - Záleží na tom, co je na něm namalováno. Protože je jen velmi málo obrazů, které se mi skutečně líbí, uvítám spíš výstavy než trvalé umístění. Dobrý obraz, i abstraktní, se časem okouká a nemá-li už co říct, jen zabírá prostor. Špatný obraz vadí od samého počátku a nikdy se na něj nedá zvyknout. (44 let)
 - Uvědomuji si, že protestantismus odstranil všechny příkrasy a ozdoby a podobné nánosy z kostela, že přinesl jednoduchost a skromnost. Nechceme také přijímat obrazy jako jakési zviditelnění Boha nebo modlu k uctívání.
 - ALE: tak jako slovo Písma, zprostředkované kazatelem nebo kýmkoli z lidí, má i umění co říct o Bohu. Jsou lidé, kteří právě prostřednictvím umění, ať už je to hudba nebo obraz, mohou vnímat Boží moc a posilovat svoji víru. Určitě vím, že tak k tomu mnozí umělci přistupovali a přistupují, je to jejich výpověď o Bohu a vyjádření jejich víry. Jen jiné vyjádření, než slovo. Pokud takto k nám obraz nebo hudební dílo promlouvá, pak do kostela patří. (46 let)
 - Mně se to líbí, oživuje to a zútulňuje modlitební prostor, naše sborová modlitebna se mi zdá neútulná, myslím, že obrazy by se to zlepšilo. Nemyslím si, že by nás obrazy odváděly od pozornosti a soustředění na bohoslužbu. (57 let)
 - Vážím si prostředí, které umožňuje soustředění ke slovu. Obrazy v evangelických kostelech nepostrádám. (58 let)
 - Obrazy škodí. V modlitebně má být člověk sám před svým Bohem. Pokud k tomu potřebuje obraz, tak bloudí a měl by se zamyslet sám nad sebou. Na obrazy se chodíme dívat do obrazárny, ne do kostela. V dnešní době je to navíc opíčení se po opět privilegované (státní) církvi a snaha napodobit její propagační prostředky. (59 let)
 - Souhlasím s tím, ale pouze za předpokladu, že neslouží ani složit nebudou ke kultickým účelům nebo podobným praktikám, ani při jejich instalování ani kdykoli jindy, ale budou sloužit k doplnění interiéru asi tak, jako obrazy nebo jiné umělecké předměty v našich domovech. Dále pak, že se jedná o díla, která byla získána po nebo při objektivním výběrovém řízení, při kterém není dávana
-

přednost nějakému autorovi tvořícímu třeba nevkusné znetvořené obličejе nebo údy. (70 let)

- Výtvarní umělci – podobně jako hudebníci – chtějí svoji víru vyjádřit způsobem, kterým se vyjadřují, a druhdy se tak i žíví. Nezavrhujeme je pro to. Mně osobně nevadí uspořádání výstavy vyznavačských obrazů v kostele – není-li jiná sborová místnost. Jako trvalou výzdobu modlitebny však obrazy nevítám. Vкус příchodích je rozdílný, co se jednomu líbí, může jiného pohoršovat a oba odvádět od pozornosti ke slovu. Tatáž jedna hudební skladba se také neprezentuje v kostele stále dokola, byť o její kvalitě není sporu.
- Nemáme nic zásadního proti tomu. Zároveň však v tom nevidíme žádný přínos, je nám to cizí. (69 a 71 let)
- Pokud se k obrazům nemodlíme, tak krásný obraz nebo art protis povznese mysl. (87 let)
- Jsem zvyklá chodit od školních let do kostelů (našich), kde nikdy obrazy nebyly, takže mi nikterak neschází, spíš naopak.

Dalších 15 dotázaných napsalo, že jim obrazy nevadí, negativních odpovědí bylo 8.

Obrazy v kostele

Jedna z mála zachovaných synagog z prvního století našeho letopočtu v Dura Europos (Syrie) je od podlahy až ke stropu vymalována obrazy, které připomínají biblické příběhy Boží záchrany a pomoci. Podobným stylem jsou vyzdobeny římské katakomby, v kterých první generace křesťanů pohřbívaly své zemřelé a mučedníky. Obraz nebyl pro židy ani pro křesťany nikdy tabu (na rozdíl od muslimů). Nebyly to však monumentální kultické obrazy a sochy, před jakými se pohané klaněli a vykonávali oběti. Byly to svým stylem i provedením ilustrace, které připomínaly Boží slovo. Sloužily jako náповěda, která byla nesrozumitelná těm, kteří příběh neznali, ale přinášela radost těm, kteří symbolu rozuměli. Například obraz ryby, jejíž začáteční písmena v řečtině dávají větu: Ježíš Kristus, Boží syn, Spasitel. Nebo soška pastýře s ovci na ramenou, kterou mohl pohan chápat jako tradiční zobrazení boha Herma, ale křesťanovi připomínala Kristovu lásku a příběh o ztracené ovečce, v které viděl sám sebe.

Nejhlubším teologickým důvodem, který umožňuje křesťanům malovat biblické obrazy, je skutečnost, že Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem. Kdo viděl Ježíše, viděl Boha. Proto se například až do renesance zobrazoval Bůh při stvoření jako Ježíš. Teprve Michelangelo ho zobrazil jako „Starého dnů“ podle Daniele (Da 7,9).

Je třeba si také uvědomit, že kostel či modlitebna tu existují i před a po skončení bohoslužeb. Svým tvarem, podobou a uspořádáním vydávají chtě nechtě svědectví o tom, čemu lidé, kteří se zde scházející, věří, jak sami sobě rozumí a na koho spoléhají. Již výška věže, bohatost fasády a úprava okolí je sama o sobě výmluvná. Obrazem naší víry je i to, co za obraz často nepovažujeme, ale co nás ruší při poslechu kázání stejně naléhavě – skvrny na omítce, oprýskané dveře, chybějící rampa pro vozíčkáře, vrzající lavice, zvadlé květiny na stole Páně atd.

Obrazy, které mohou někoho rozptylovat při poslechu kázání, se mohou stát ve vhodnou chvíli svědectvím k osobnímu zamyšlení. Některé myšlenky se totiž zdaleka nedají tak dobře vyjádřit slovy jako spíš hudbou, obrazem nebo gestem. Například pokora, úžas, zděšení, lítost, přijetí atd. Zakázat si zásadně obrazy v kostele je, myslím, ochuzením. Přiznám se, že je řada obrazů, které mi velmi pomohly k hlubšímu pochopení biblických textů. Obraz totiž může vyjádřit, čemu věříme, ale co ještě nevidíme a vidět nemůžeme.

Ale tak jako mohou být dobrá i špatná kázání, mohou být i dobré a špatné obrazy. Nemyslím provedením, ale svým obsahem a působením. Tak jako lze z kazatelny hlásat bludy i pravdu, lze namalovat falešný kých i osvobodivou zkratku, která člověku otevře oči. Jako malý příklad bych rád uvedl častý motiv 'Ježíš a děti'. Většinou na něm vidíme krásného Ježíše a krásné, zdravé děti. Vše září pohodou, nikde ani mráček bolesti a starostí. Když se na takový obrázek člověk zadívá, může jen závidět. Je to obraz nebeské dokonalosti. Ale není náš současný život mnohem složitější? Když jsem poprvé uviděl prostou kresbu z knihy Jeana Vaniera, bylo to pro mě jako zjevení. Ježíš a vedle něho chlapec s berlou a holčička na vozíku. Já vím, že to neodpovídá historické realitě. V Božím království už také žádné berle a vozíky nebudou. A přece mi tento obraz připadá mnohem pravdivější a nadějnější než stovky jiných, laciných a dokonalých. Jsou věci, které člověk musí vidět, jinak je nepochopí.

Jiří Gruber

Bylo

Výroční setkání pracovní skupiny

Partnerschaft - Partnerství

V evangelické farnosti a.v. Wien-Innere Stadt se 14. února 2003 již po několikáté setkala skupina lidí, kteří si předsevzali systematicky pečovat o vztah mezi svým vídeňským sborem a sborem ČCE Brno II. Svůj pracovní název si zvolila příznačně: Partnerschaft-Partnerství. Myšlenku možné spolupráce sleduje houževnatě, seznamuje se systematicky se situací v ČR a postupně hledá styčné body, na nichž by se mohla realizovat společná setkání, rozhovory a různé společné akce. Pro to, aby kontakt s celou skupinou byl bezprostřední, zvou její představitelé zástupce našeho sboru na svá výroční setkání. A tak se na základě pověření staršovstva vypravila do Vídně skupina pěti lidí: Jaroslav Vitek, Petr Zakopal, Jaroslav Kučera, Eva Kučerová a Marta Kučerová.

Setkání asi 40 účastníků proběhlo v prostorách evangelické farnosti a.v., Dorotheergasse 18 od 19 hodin. Hlavním bodem programu, k němuž byli pozváni i hosté, byla přednáška velvyslance ČR v Rakouské republice Jiřího Gruši, pojmenovaná "Von der Spannung zur Entspannung". Přednáška vzbudila velký zájem a byla přijata se sympatiemi, jak nasvědčoval následující rozhovor.

Po této části a krátké přestávce (s kávou a s pohoštěním) setkání pokračovalo rekapitulací dosavadní činnosti pracovní skupiny. Dipl.-Ing. Dr. H. Reining shrnul mj. akce pořádané v roce 2002 a připojil výhled na očekávané letošní akce, zejména se záměrem společného víkendového pobytu na Znojemsku a společného zamyšlení nad biblickým textem.

Setkání naznačilo, jak velký vklad ochoty a úsilí přinášejí členové pracovní skupiny Partnerschaft-Partnerství do přípravy akcí pořádaných společně s naším sborem, včetně péče o jejich hospodářské zajištění z darů, které věnují příznivci ve Vídni. Vše ukazuje k tomu, že aktivita této skupiny má skutečně pozitivní význam tam, kde jde o utváření rakousko-českých vztahů, odstraňování bariér a hledání porozumění. Pokusy vytvářet vztahy přes hranice státní, církevní i osobní je potřeba z naší strany vítat, podporovat a vytvářet u nás aktivní protipól těmto snahám a činností.

Z tohoto pohledu je dobře, že Eva a Marta Kučerovy byly před vlastním pracovním setkáním skupiny pozvány k bohoslužbám pro mládež a posléze mohly s několika mladými lidmi debatovat o možných akcích, které by byly zajímavé pro společné akce v obou partnerských sborech.

Jaroslav Vitek a Jaroslav Kučera

Dny Diakonie ČCE 25.–27. 4. 2003

Letošní dny Diakonie ČCE se konaly ve středisku v Sobotině a ve sboru ČCE v Šumperku. Z brněnského střediska na Hrnčířské 27 se jich účastnilo šest sester a bratří, z toho čtyři jako delegáti 4. shromáždění Diakonie ČCE, jež se schází k jednání jednou ročně.

Dopolední program prvního dne měl název „Kvalita života“. Vyslechli jsme přednášky na témata: „Život jako dar“ – Bohumil Baštecký, „Kvalita života jako naplnění vnitřních možností člověka“ – Hana Janečková, „Může být život v domově skutečně kvalitní?“ – Hana Řezáčová.

Odpoledne se konala prezentace středisek Diakonie ČCE, kde bylo možno shlédnout dokumentaci o jejich činnosti a životě. V druhé části odpoledne se konal v šumperském kostele koncert „Hudba deseti století“ v podání „Motýlů - Šumperského dětského sboru“ pod vedením Tomáše Motýla.

Druhý den probíhalo shromáždění Diakonie, které mělo na pořadu pestrou škálu jednání. Po zahájení předsedou předsednictva shromáždění bratrem Vojenem Syrovátkou a po úvodní pobožnosti následovaly nezbytné volební a schvalovací formality, aby všechna další jednání mohla probíhat podle příslušných řádů. Jedním z důležitých bodů byl výběr kandidátů do představenstva Diakonie ČCE, kteří budou zvoleni synodem na další čtyřleté období. Průběžně mezi volbami kandidátů probíhaly další body dle programu a různé informace: např. vývoj zákona o církvích, návrh novely „Řádu diakonické práce“, zaměřené na školská zařízení v rámci Diakonie, dále doplňky ke zprávě o činnosti a hospodaření Diakonie ČCE v roce 2002. Zvlášť bylo oceněno iniciativní zapojení dobrovolníků z řad mládeže, farářů a sborů ČCE do pomoci postiženým povodněmi. Shromáždění se dále usneslo na uznání a poděkování br. syn. seniorovi Pavlu Smetanovi za jeho přínos při tvorbě řádu diakonické práce, směřující ke spojení práce Diakonie ČCE s církví. Ocenilo činnost ústředí a středisek Diakonie při povodních v roce 2002 i všech sborů ČCE, které se zapojily do záchranných prací a sbírek na pomoc postiženým povodněmi. Poděkovalo všem partnerským církvím v zahraničí za pohotovou finanční pomoc těmto postiženým. Odpolední program byl zaměřen na téma „Církev a Diakonie“. Bratr synodní. senior se v něm zamyslel nad otázkou: Co je Diakonie pro církev? V odpovědi uvedl: 1. Diakonie je radostí – protože téma radosti je základem evangelia. 2. Diakonie je starostí – starost je v tom, vytvořit pevné společenství vztahů pro službu jako poslání. 3. Diakonie je inspirací – úkolem církve je zvěstovat evangelium o záchraně. K tomuto úkolu církve slouží poslání Diakonie, aby byla zachována kvalita života. Mezi církví a Diakonií je nutný interakční vztah. Ježíš Kristus, který vracel zdraví lidem, zároveň učil a zvěstoval odpuštění hříchů. Nakonec přednášející řekl: „Neumím si představit, že by se Diakonie odpojila od církve nebo že by se církev zbavila Diakonie!“

Další referáty byly zaměřeny na téma: Co očekává sbor od střediska – Ondřej Pellar z Rokycan. Ve svém příspěvku vyprávěl o zkušenostech, když sbor řešil otázku: „Co můžeme udělat ve sborové práci, aby zvěstování evangelia bylo přitažlivé?“ Odpověď: „To, že sbor udělá něco praktického“, např. organizování sbírek šatstva, osobních věcí pro Diakonii Úpice. Tyto zkušenosti pomohly při zakládání střediska v Rokycanech. Byly otevřeny sborové místnosti pro různé aktivity: přednášky na biblická témata pro zájemce z mimocírkevních kruhů, mateřský klub, hudební zkušebna. Působení střediska pomáhá naplňovat a budovat důvěru veřejnosti k církvi a naopak. Např. rodiny, které nepatří ke sboru, posílají děti do náboženství.

Petr Hejl z Klobouk u Brna hovořil o tom, co očekává středisko od sboru Naznačil okruhy spolupráce, která záleží na konkrétní situaci sboru. Možné oblasti spolupráce: pastorační práce, kázání Slova, angažmá členů sboru v představenstvu střediska, přímé zapojení členů sboru do práce střediska, dobrovolnická práce členů sboru, odborná poradní činnost. Situace venkovského a městského sboru může být někde dost odlišná.

O desetileté zkušenosti spolupráce sboru a střediska Diakonie promluvil také Vojen Syrovátka ze Dvora Králové nad Labem. V roce 1991 došlo ke kolektivnímu rozhodnutí a založení střediska Diakonie a tím i spolupráce se sborem. Dosud je tato činnost stále aktivní. Sbor se díky činnosti střediska zviditelnil. Organizování křesťanské služby za éry komunismu se většinou konalo ve sborech dobrovolně, záporom bylo jen úzké pole působnosti. V současné době se neobejdeme bez profesionalizace a rozšíření kvalifikace diakonické práce. Spjatost Diakonie s církví je důležitá jako svědectví pro veřejnost i pro pracovníky Diakonie, kteří nejsou členy církve, aby evangelium otevřelo oči a srdce pro ochotnou službu potřebným.

Oddechovým a osvěžujícím programem byl v sobotu, v předvečer, koncert známého zpěváka a kytaristy Jaroslava Hutky v kostele ČCE v Šumperku. Dny Diakonie byly završeny bohoslužbami rovněž v kostele ČCE v Šumperku, kde kázáním posloužil bratr synodní senior Pavel Smetana.

Josef Prudký

Tryzna

V neděli 4. května, jako každoročně od skončení druhé světové války, se v brněnské synagoze na Skořepce konala tryzna k uctění památky obětí holocaustu. Po hymně Kde domov můj, kterou zpíval sbor Kantila, přivítal účastníky slavnostního smutečního shromáždění předseda Židovské obce pan Petr Weber. Kantor ŽO pan Arnošt Neufeld zpíval s doprovodem modlitby: „Haškivejnu“, „Olejnu“ a „Kadiš“. Zažehnání světél na sedmiramenném svícnu bylo tentokrát svěreno velvyslanci státu Izrael panu Arthuru Avnonovi. Zapálil svíce za všechny oběti holocaustu i druhé světové války, za padlé bojovníky, za umučené muže, ženy a děti, za umělce, kterým nebylo dopřáno tvořit, za izraelského astronauta Ilana Ramona i za čtrnáctiletého chlapce Petra Ginze, který zahynul v Terezíně a jehož kresbu nesl Ramon ke hvězdám.

Kázáním posloužil vrchní zemský rabin Efraim Karol Sidon a pokusil se v něm odpovědět na otázku, proč Hospodin dopustil šoa. Na příkladech utrpení v dlouhých dějinách izraelského lidu od vyjití z egyptského otroctví vyslovil myšlenku, že v šoa zahynuli Židé nejen jako oběti, ale vlastně jako svědkové pravdě.

Sbor Kantila zazpíval i Žalm „Šivisi“ a ukončil tryznu hymnou státu Izrael „Hatikva“. Není nadnesené povědět, že i letošní tryzna byla plná velebnosti, důstojného vzpomínání i naděje do budoucna.

Eva Šimková

Domácí pobožnost

Srdečné blahopřání k narozeninám!

Vy nemáte narozeniny? – Ale ano. Církev slaví narozeniny. Po právu je první svatodušní svátek, o němž nás zpravuje ve Skutcích apoštolů kapitola 2., označován za hodinu zrodu církve. A od tohoto dne platí slib našeho vzkříšeného Pána: Můj duch zůstává mezi vámi, nebojte se!

Mne na tomto svatodušním příběhu vždycky zvlášť těšilo, že právě Petr, hnáný Duchem svatým, takto směle kázal.

V postavě Petra se vždy znovu a znovu nalézám.

Petr, který při setkání s Ježíšem musí poznat: nehodíme se k sobě. Jsem hříšný člověk. Přesto ho Ježíš povolává. Petr, který ví: Společně se svým Pánem mohu sám „jít po vodě“. Pak ale přesto vidí ještě i to, co ho děsí, a byl by ve vodě přišel o život, kdyby ho jeho Pán nezachytil. Petr, který je si sám sebou jistý a sebejistě Ježíši slibuje: I kdyby tě všichni opustili, já tě neopustím. Když pak jde do tuhého, chová se zcela jinak. Petr svého Pána zapře: Neznám toho člověka! To se Ježíš k Petrovi obrátil, Petr ale vyšel ven a hořce plakal. Na tohoto člověka není spolehnutí. Kdo by chtěl mít ještě co do činění s takovým zrádce?

On, vzkříšený Pán. Neodepisuje nikoho. Ba víc: Petra, který selhal, přijímá do své služby: „Ty jsi skála, na tobě chci postavit svou církev, společenství věřících.“ A potom to svatodušní kázání...

V postavě Petra znovu nalézám sám sebe: sebe se svým selháním, se svými nesplněnými sliby a zkušeností, že mne můj Pán přece může potřebovat. Když se podívám do církevních příběhů, bylo to tak velmi často: od Petra přes Augustina až k Lutherovi.

Bůh svoje společenství postavil se selhávajícími lidmi. Smím to tak říct? S námi, selhávajícími lidmi chce Bůh svoje společenství budovat také dnes.

O těch, kteří zažili svatodušní svátek, píše Lukáš:

Zůstali ale stáli ve společenství a v učení apoštolů, v lámání chleba a v modlitbě (Sk 2,42).

To si přeji k narozeninám: zažít sbor vždycky znovu jakožto místo, kde jeden druhého nejen snášíme, nýbrž neseme, utěšujeme se a jeden druhému dále pomáháme. Kde svou rozdílnost vidíme jako obohacení a přitom prožíváme: vyvolení ze všech národů, a přece počtení za jeden lid, mající jednoho Pána, spojení jednou vírou.

Těším se na to, že Duch svatý bude i nadále mezi námi působit. Že budeme ve starém slově bible, čteném nebo slyšeném, mluveném nebo zpívaném, nacházet orientaci pro dnešek.

Těším se, že smím u stolu Páně prožívat společenství s bratřími a sestrami i s Bohem, který nikoho neodepisuje, ale vždy znovu povolává do služby.

A přeji si, aby nás nikdy neunavilo znovu a znovu přinášet před Boha díky, prosby a přimluvy.

Tak zůstane Duch svatý mezi námi - nebojte se.

Ulrich Kriesel

Společenská kronika

Brno I

1. 6.	Marie Kučerová	81 let
2. 6.	Emilie Petrová	94 let
6. 6.	Milan Krutiš	75 let
8. 6.	Dobromila Fuxová	60 let
9. 6.	Marie Běťáková	94 let
2. 6.	Rudolf Burian	89 let
13. 6.	Marie Skopalíková	83 let
16. 6.	Šárka Večeřová	20 let
17. 5.	Vilém Heller	75 let
17. 6.	Jitka Šmerdová	40 let
17. 6.	Martina Vaňková	30 let
19. 6.	Jana Waigelová	60 let
21. 6.	Věra Lesná	81 let
21. 6.	Anna Matoulková	20 let
21. 6.	Milena Veselá	89 let
22. 6.	Ludmila Beránková	85 let
24. 6.	Libuše Kosová	70 let
27. 6.	Zdeněk Vrána	70 let
29. 6.	Vít Ryšavý	10 let
29. 6.	Miloš Loubal	75 let
30. 6.	Alena Kopřivová	50 let
30. 6.	Helena Málková	50 let
30. 6.	Martin Vlach	30 let

Pokřtěni byli:

11. 5. Aneta Fajtová, nar.2003
Adéla Svobodová, nar.2002
Jan Král, nar.1999
Lucie Králová, nar.2001
Jiří Král, nar. 2002
18. 5. Markéta Grosmanová, nar.2002

V neděli 22. června budou konfirmováni tito mladí bratři a sestry:

Radek Čvanda
Marina Fírbasová
Kateřina Kubešová
Štěpánka Ludvíková
Ondřej Malach
Šárka Navrátilová
Jiří Procházka
Ondřej Sedláček
Lukáš Vidlák
David Zukal

Brno II

1. 6.	Marta Mikulášková	94 let
1. 6.	František Kašík	89 let
2. 6.	Vojtěch Kompiš	77 let
4. 6.	Arnošt Bohatý	76 let
5. 6.	Ján Revalo	78 let
8. 6.	Jindřiška Procházková	80 let
9. 6.	Mila Uchytílová	84 let
14. 6.	Radoslav Maška	84 let
20. 6.	Josef Gerža	75 let
22. 6.	Ludmila Pospíšilová	91 let
23. 6.	Jiřina Vsetičková	89 let
26. 6.	Jan Starý	70 let

Ze sborů ČCE

Brno - Židenice, Jílkova 74

Farní úřad Konečného 6,
tel.548 538 108
Bohoslužby - každou neděli v 9.00
Bohoslužby pro děti - 22. 6. v 9.00
Schůzky dětí - úterý 15.30, středa a
čtvrtek 16.00
Biblická hodina pro děti v Blansku-
pátek 15.00
Mládež - úterý 19.00
Biblická hodina - čtvrtek 19.30
Bohoslužby v Blansku - neděle 14.00

Brno - Husovice, Netušilova 26

tel. 545 212 420
Bohoslužby - každou neděli v 9.00
Děti - pondělí 18.15
Konfirmační cvičení - úterý 18.00
Mládež - úterý 19.00
Biblická hodina - čtvrtek 17.30

Bude

Nepromeškejte Červnové hudební nešpory

Konají se v Komenského kostele již v neděli 1. června v 19.30. Na programu jsou díla Jana Zacha, G. Tartiniho, Pedra de Vals a Bohuslava Martinů. Hraje Helfertovo orchestrální sdružení pod taktovkou S. Kumera a Akihiro Otani. Kázat bude Jiří Gruber. Výtěžek koncertu bude tentokrát věnován Nadaci sv. Františka.

Než skončí školní rok

- budeme se opětovně chtít ve II. sboru sejít s dětmi a jejich rodiči k závěru Nedělní školy. Toto setkání se uskuteční v neděli 15. června v půl třetí odpoledne v Blahoslavově domě. Vedle připravovaného dětského programu je rovněž přislíbeno, že ani letos nebude chybět žádaná zmrzlina a zábavné hry. Přijďte se podívat!

Křesťanský magazín z Brna

V červnu bude brněnské studio České televize vysílat Křesťanský magazín 22. 6. 2003. Bude obsahovat dokument o Brněnské tiskové misii a také příspěvek z Ekumenického Kirchentagu v Berlíně.

Klub otevřených dveří *

4. června	Uzdravení vztahů skrze odpuštění
K. Rybáříková, A. Lásková, D. Pavlíková
11. června	Klubový výlet – sraz v 8.40 hod. ve vestibulu hl. nádraží,
odjezd v 9 hod. směr Tišnov do stanice Česká
podrobné informace Helena Mahelová, tel: 549271055
18. června	Závěrečný KOD před prázdninami
Péče o dětskou pokožku – Dr. Sisová

Vystoupení zpěvačky a kytaristky Evy Henychové

V neděli 22. června v 19 hodin vystoupí v Azylovém domě Armády spásy na Mlýnské 25 Eva Henychová. Tato zpěvačka a kytaristka si získává posluchače kvalitní původní tvorbou (všechny své písně, hudbu i text, si napsala sama); dále nadprůměrnou interpretací - však také na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze vystudovala hned dva obory, které při své práci potřebuje, hru na kytaru a zpěv. Ale především je to její charisma, upřímnost a bezprostřednost projevu, výjimečná schopnost vcítit se do publika, komunikovat s ním a cosi mu zprostředkovat či předat. Každý, kdo některý z Eviných recitálů zažil, dobře ví, o čem je řeč.

Ukončení školního roku v EA *

Evangelická akademie – Vyšší škola sociálně právní a Církevní střední zdravotní škola ukončí školní rok bohoslužbami v Červeném kostele v pátek 3. června v 10.00, při nichž budou studentům předána závěrečná vysvědčení. Káže Jiří Gruber.

Jeden spravedlivý

O příběhu Nicholase Wintona a jím zachráněných dětí z Prahy těsně před 2. světovou válkou jste jistě něco slyšeli nebo četli. Proto událost jen stručně připomenu, chci přitom položit důraz na odpovědi, které sám zachránce o celém případě dává.

Mladý, svobodný anglický bankovní úředník chce koncem roku 1938 odjet na dovolenou do Švýcarska. Náhle se překvapivě rozhoduje pro Československo. Politika jistě nepatří do středu jeho zájmu. Proč najednou mění svoje rozhodnutí? Aby poznal, co se tady děje.

V Praze rychle pochopil, že nejbližší tragické dějství se skutečně právě tady i s hrůznými důsledky. Věděl, že mezi nejvíc postiženými budou Židé. Rozhodl se pomoci aspoň dětem. Na nic nečekal, začal ihned organizovat transporty dětí z Prahy do Anglie. Scházel mu k tomu dostatek finančních prostředků, neměl žádné zkušenosti, byl varován, že něco takového není vůbec reálné. Přesto se nevzdal a začal jednat. Vyjednával s úřady, psal do ciziny o finanční pomoc a zároveň hledal ochotné budoucí "adoptivní" rodiče. Proč tolik úsilí? Považoval to za svou povinnost. A byl přesvědčen, že když usiluje o dobré a udělá vše, co může, podaří se to.

Do vypuknutí války se mu podařilo vypravit 8 vlaků dětí. Bylo zachráněno necelých 7 stovek dětí, z plánovaného počtu sotva třetina. Záchranná akce skončila nedokončena. N. Winton k tomu říká: Akce pro mne skončila ve chvíli, kdy začala válka. Tehdy jsem dovezl do Anglie poslední dítě. Věděl jsem, že je o děti postaráno.

Po válce děti marně usilovaly něco zjistit o svém zachránění. Až po padesáti letech se téměř "zázrakem" ukázalo jak to bylo. Na otázku proč o tom nikomu neřekl, odpovídá dnes 93letý Winton, že dělal jiné věci a na celý případ zapomněl. Ano, udělal toho tolik! Pracoval v Mezinárodním Červeném kříži, pro uprchlické organizace, pro mentálně postižené děti, celý život se věnoval shánění peněz na dobročinné účely. Jeho zásluhou bylo postaveno několik pensionů pro staré lidi. V činnosti dosud pokračuje, neodpočívá ani dnes.

Ten příběh okamžitě zaujme. Co však zvláště dnes cítíme jako neobvyklé, jsou prostě, až ostýchavě odpovědi hrdiny příběhu. Žádné napínavé, strhující výpovědi. Ačkoliv vypravování vlaků s židovskými dětmi z obsazeného Protektorátu přes celé nacistické Německo dobrodružné, možná i nebezpečné být mohlo, odpovídá - Jako zachránce životů jsem si tehdy nepřipadal, prostě jsem dělal, co bylo potřeba. Neměl jsem pocit, že něco riskuji.

Nikde od něho neslyšíme ani náznak nějaké nábožné řeči. Pozoruhodné také je, že zachránění, (dnes všechno sedmdesátníci), ač celý život pana Wintona neznali, rozhodli se z vlastní těžké zkušenosti nevědomky svého zachránce následovat. I oni pomáhají těm, kteří pomoc potřebují.

Tolik o dokumentárním filmu Mateje Mináče Síla lidskosti. Ano, je o hrůzných věcech, není však drastický. Je třeba, aby ho lidé viděli. Jistě k tomu bude ještě příležitost. Získal v loňském roce mezinárodní cenu "Emmy" jako nejlepší neamerický televizní dokument.

Při sledování filmu mně neustále přicházel na mysl předpověděný děj posledního soudu, kdy se spravedliví s údivem ptají: Pane, kdy jsme Tě viděli hladového... - nebo žízňového... - jako pocestného... - nebo nahého... - nemocného nebo ve vězení... ? Král odpoví: ... cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. (Mt. 25,34-40)

Ladislav Hájek

Co vám dalo konfirmační cvičení?

V čem bylo zajímavé a co se vám nelíbilo?

Odpovídali konfirmandi ze sborů Brno I a Klobouky u Brna během závěrečného soustředění v květnu 2003.

Poznala jsem se s novými lidmi, líbila se mi soustředění a posílila jsem si víru v Boha. Někdy mi připadalo konfirmační cvičení strašně dlouhé, ne jako jednu, ale jako tři hodiny.

Určitě jsem se zamýšlela nad věcmi, kterými bych si jinak nelámala hlavu. Seznámila jsem se s novými lidmi a nemusela se doma nudit. Nejvíce se mi líbila soustředění. Mohli jsme říci svůj názor a vyslechnout názor druhých.

Rozhodně jsem se přiblížila k Bohu a zlepšily se mé znalosti v oblasti bible. Dále jsem mohla poznat nové kamarády a prožila příjemné chvíle na soustředění.

Nový informace, který jsem stejně zapomněl. Potom zážitky z konfirmačních cvičení.

Asi jsme všichni trochu víc dospěli a zažili něco nového. Na druhou stranu jsme přišli o čas, ale někdy to, třeba na soustředění, stálo za to. Máme víc zkušeností o životě s Bohem a máme třeba nějaký nový výhled do budoucnosti.

Vědomosti a přátele, s kterými jsme prožili spoustu zážitků.

Z konfirmáku jsem se toho hodně dozvěděla o Bohu i o tom, jak by se měl chovat křesťan. Chtěla bych si toho co nejvíce zapamatovat a odnést do života, až budu dospělá. Všem nám to dalo určité zkušenosti, které se dají uplatnit v životě. Jak se chovat k jiným lidem, v rodině, i o Bohu.

Poznala jsem tu hodně nových lidí, dozvěděla jsem se hodně věcí, které budu v životě potřebovat: o víře, o Bohu a tak podobně.

Dalo mi možnost setkat se s novými a senzačními lidmi a taky přiblížení se k Bohu. Líbila se mi všechna soustředění, protože vždy byla sranda a pořádně jsme si užili. Na konfirmačním cvičení se mi líbí to, že můžeme říct svůj názor a nikdo se nikomu za nic nesměje. Nelíbí se mi pouze to, že je to někdy moc dlouhý.

Co mi dalo konfirmační cvičení:

- větší přiblížení k Bohu
- líbila se mi všechna soustředění
- seznámila jsem se s novými lidmi
- nemám ráda, když se něco moc dlouho okecává

Ohledně vyprávění o dějinách církve asi moc ne, neboť to neberu jako školu a nepamatuji si to. Z té lepší stránky mi to dalo vysoce ceněné a nenahraditelné zážitky s přáteli. Ještě štěstí, že dostáváme papíry, na kterých je vše zapsáno a které nám nahrazují paměť, tj. nemusíme si to pamatovat.

Našel jsem tu spoustu přátel, některých milých a usměvavých ale i těch, kteří myslí hlavně sami na sebe. Dozvěděla jsem se z papírů nové poznatky, ale asi jsem je už zapomněla. Vadí mi, že před konfirmací je takový stres hlavně před zkouškou před staršovstvem.

Dozvěděl jsem se víc o bibli. Potkal jsem nové lidi. Pochopil jsem některé věci ohledně víry, které jsem nechápal. Plno odpovědí na otázky.

Dalo mi hlavně znalosti Božího slova. Taky mě naučilo dobře se chovat. Někdy skvěle prožítý víkend, někdy úplně nudný. Co se mi nelíbilo, je jen to, že se na posledním soustředění vykládalo tři hodiny v tahu a já to pak nezvládnou a zlobím.

Když jsem se před začátkem konfirmačního cvičení, tj. asi před rokem a půl, bavil s nevěřícím člověkem, neuměl jsem odpovědět na různé jeho zákeřné otázky. Konfirmační cvičení mi na tyto otázky dalo plno odpovědí.

Jak vlastně člověk pozná, že uvěřil v Boha?

A lze to vůbec poznat? Jak se „to“ stalo mně?

Nevím, jestli je to ta pravá, správná cesta. Já jsem si Boha začala uvědomovat a vnímat někdy kolem šestnácti, sedmnácti. Byla jsem zakomplexovaná, „zoufale opuštěná“ a nešťastně zamilovaná. Nerozuměla jsem si s rodiči a připadlo mi, že mě nechápe nikdo. Tak se přihodilo, že jsem udělala jednu velkou hloupost, se kterou tu nebudu ztrácet čas...

...A pak jsem si uvědomila, že asi věřím v existenci Boha. Že to asi bude on, kterej **jedinej mě má vlastně rád**. (Samozřejmě jsem posléze pochopila svou pošetilost ve vztahu ke svému okolí.)

Tak jsem se ocitla na břehu. Pak jsem poprvé smočila nohu ve vodě. To když jsem začala občas chodit v neděli do kostela. První kázání jsem vyslechla z úst duchovních katolické církve. Možná jsem neměla štěstí, nevím, ale vždycky jsem si na bohoslužbách připadala jako vetřelec, nevěděla jsem, co mám v kterou chvíli správně udělat apod. Pak jsem se jednou o Velikonocích shodou okolností dostala na bohoslužbu nejmenovaného faráře (☺) do evangelického kostela. Velice mě zaujalo kázání, protože jsem se přistihla, že o některých věcech posléze přemýšlím, že si z kázání něco odnáším, že mě něčím oslovuje. A voda v řece mi dosáhla po krk. Věděla jsem, že pokud se chci dostat na „druhý břeh“, musím se rozhodnout, jestli tam opravdu chci. A já jsem věděla, že chci, jen jsem ještě neměla ochotu se učit plavat.

Touha naučit se plaveckému stylu byla stále silnější. Dnes už se učím. Mým plaveckým kruhem je Bible. Přibližuji se na vytoužený druhý břeh. Jsem mu blíž a blíž a velmi se z toho těším. Přeji si vytrvat.

Kniha

Chasidská vyprávění

Dílo Martina Bubera (1878-1965), významného židovského filozofa, vyšlo vloni na podzim v nakladatelství Kalich ve druhém, revidovaném vydání.

Soubor krátkých příběhů se šířil už v první polovině 80. let dvacátého století formou samizdatu, protože za bývalého režimu nebyla žádná naděje, že by tato kniha mohla být vydána, jak nám v doslovu sděluje překladatelka Alena Bláhová. Teprve koncem osmdesátých let svítla jakási naděje na vydání, a skutečně v roce 1990 Chasidská vyprávění v Kalichu vyšla a mezi čtenáři měla veliký ohlas. O 11 let později oslovilo nakladatelství překladatelku znovu, a tak Alena Bláhová mohla konečně pracovat s lepší předlohou a měla k dispozici i důkladný poznámkový aparát. Nyní tedy máme v rukou obsáhlou definitivní edici a pravděpodobně jste už knihu na knihkupeckých pultech zahlédli. Literární kritika ji vysoce hodnotí.

Co jsou Chasidská vyprávění Martina Bubera? Mohutný soubor krátkých příběhů. Jak sám Buber píše v předmluvě, k nejhlubší podstatě chasidského hnutí patří příběhy, které si vyprávějí chasidim (zbožní) o cadikim (spravedlivých), vůdcích svých – chasidských – obcí. Viděli něco velikého, podíleli se na tom, musí to vylíčit, dosvědčit. Vyprávěné slovo je víc než mluvení, jeho prostřednictvím se událost fakticky předává příštím generacím. Ale uveďme si příklad takového vyprávění:

- Jeden učený a skoupý muž přemlouval rabiho Abrahama ze Stretyna: „Říká se, že dáváte lidem tajemné léky a vaše prostředky prý jsou účinné. Dejte mi také nějaký, abych získal bohabojnost!“

„Na bohabojnost nic nemám,“ řekl rabi Abraham, „ale chcete-li, dám vám něco, abyste získal lásku k Bohu.“

„To je ještě lepší,“ zvolal ten muž, „sem s tím!“

„Ten lék,“ odpověděl cadik, „je láska k lidem.“ -

„Zbožnými“ – chasidim – se nazývala různá židovská hnutí, pokud se vyznačovala hlubokou zbožností a důsledným zachováváním Zákona. První takové společenství zbožných je doloženo už ve 2. století př.Kr. V Německu a ve Francii se ve 12. a 13. století rozšířilo hnutí aškenázských chasidů. Buberovy příběhy se však vztahují k chasidskému hnutí, které se od poloviny 18. století objevilo ve východní Evropě. Jeho zakladatelem byl Jisra'el ben Eliezer z Mezbiže, zvaný Ba'al Šem Tov (1700-1760), jak v zasvěceném doslovu ke knize – studii o autorovi – píše Luděk Brož.

Martin Buber začal pracovat na nové podobě chasidské legendy kolem roku 1904, tedy skoro před sto lety, a prvními plody této práce byly „Příběhy rabiho Nachmana“, které vydal v roce 1906, a vlastně se této práci věnoval téměř 40 příštích let.

Alespoň několik životopisných údajů o samotném autorovi. Martin Mordechaj Buber se narodil 8. 2. 1878 ve Vidni. Rozvedení rodiče svěřili výchovu prarodičům, kteří žili v Lemberku, dnešním Lvově. Děd Salomon byl statkář a bankéř tamní rakousko-uherské banky a spolu se svou ženou vyučoval vnuka až do jeho deseti let.

Dřevěný kostelík Církve československé husitské v Blansku

O evangelickém společenství v Blansku jsme už psali v jednom z minulých ročníků Setkávání. Je kazatelskou stanicí sboru v Brně-Židenicích a konají se zde bohoslužby každou neděli ve 14 hodin. Vždy první neděli v měsíci se zde vysluhuje večere Páně, druhá je věnována dětem a o jedné z dalších nedělí jsou bohoslužby ekumenické. Asi dvacet evangelíků se schází v dřevěném kostelíku, který je dnes majetkem Církve československé husitské a je skutečnou evropskou raritou. Rozhodně je nutno jej navštívit. Než se tam vypravíte, ráda bych vás v krátkosti informovala o jeho zajímavé historii a o tom, jak se tento původně pravoslavný kostelík ocitl právě v Blansku.

Pochází z Nižního Seliště, které leží 20 km od Chustu na Podkarpatské Rusi (dnes Ukrajině). Jeho stavba byla dokončena v r. 1641 a kostel později přešel pod správu Církve řeckokatolické. Když se Podkarpatská Rus stala součástí Československa, postavili si místní věřící kostel kamenný, a starý dřevěný zůstal opuštěný. V r. 1928 se uvažovalo o tom, že bude převezen na brněnské výstaviště a stane se součástí Výstavy soudobé kultury. Později se toto rozhodnutí zavrhl o namísto toho byl kostelík památkovým úřadem nabídnut farnímu úřadu Církve československé v Brně a ta jej v r. 1935 postoupila sboru blanenskému.

Kostel byl v Nižním Selišti rozebrán, jednotlivé části označeny a vlakem převezeny v září 1936 do Blanska. Během tří měsíců byl dělníky z Podkarpatské Rusi opět sestaven. Na rozdíl od původní stavby byl postaven na kamennou podezdívku, čímž se zvýšil vnitřní prostor. Slavnostně byl otevřen v neděli 23. května 1937. Podle odborníků se jedná o nejstarší dřevěný kostel tohoto typu na našem území.

Průběžně se opravuje, takže působí velmi zachovale, vnitřek je kompletně obložen dřevem, vyzdoben původními ikonami, vchodové dveře a malá okénka byly v poslední době opatřeny mřížemi. Letáček s obrázkem a popisem kostelíka najdete na nástěnce na faře v Opletalově ulici.

Lída Marková

Koutek pro mládež

Barevné křídý

Nikdo nevěděl, kdy se ten muž ve městě objevil. Jako by na té rušné třídě plné obchodů, restaurací, kinosálů, po níž se po celý den procházeli lidé a na níž si dávali dostaveníčko zamilovaní, byl odjakživa.

V kleče kreslil barevnými křídami anděly a nádherné krajiny zalité sluncem, šťastné děti, rozkvétající poupata a sny o svobodě.

Lidé si na něj už zvykli. Sem tam mu někdo hodil drobnou minci. Občas se s ním někdo zastavil na pár slov.

Lidé s ním mluvili o svých starostech a nadějích, o svých dětech, že ten nejmenší chce pořád spát s rodiči a ten nejstarší neví, na jakou školu se má přihlásit, protože kdoví, co bude za pár let.

Muž naslouchal. Hodně naslouchal a málo mluvil. Jednoho dne si však sbalil věci a chystal se odejít. Kolem se shromáždili lidé a dívali se na něj. Sledovali ho a čekali. "Nech nám tu něco na památku."

Muž jim ukázal prázdné ruce. Co by jim mohl dát? Ale lidé dál stáli a čekali. Sundal tedy batůžek ze zad a vytáhl křídý. Své barevné křídý, které zářily všemi barvami a kterými kreslil anděly, květiny a sny, a rozdál je lidem,

Každému dal kousek křídý a beze slova odešel. Co lidé s těmi barevnými křídami udělali? Někdo si ji vystavil doma za sklem, jiný ji odnesl do muzea moderního umění, další ji strčil do zásuvky a většina na ni zapomněla.

Přišel jeden člověk a dal možnost vybarvit svět i tobě. Jak jsi s jeho křídami naložil?

Myška

Za jedné mrazivé noci našel buddhistický lama na prahu domu promoklou myšku, polomrtvou chladem. Lama vzal myšku domů, postaral se o ni, a potom se ji zeptal, jestli by s ním nechtěla zůstat a dělat mu společnost. Od toho okamžiku se myšce vedlo skvěle. Ale přesto vypadala nějak smutně. Lama se ji starostlivě zeptal: "Co se ti stalo, malá přítelkyně?"

"Jsi na mě moc hodný. Všichni obyvatelé tvého domu jsou na mě moc hodní. Ale je tu kočka."

Lama se usmál. To ho nenapadlo. Jeho kocour byl moudrý a příliš dobře živěný na to, aby se snížil k lovení myši. Odpověděl: "Ale ten kocour ti určitě neublíží! Takové myšce by nikdy nic zlého neudělal. Buď si jistá, že se nemáš čeho bát."

"Já ti sice věřím, ale on je silnější než já," zařnukala myška. "Já se ho tolik bojím. Máš velikou moc. Proměň mě v kočku. Pak se té strašné šelmy přestanu bát."

Lama zavrtěl hlavou. Nezdálo se mu, že by to byl dobrý nápad. Ale myška nepřestávala prosit, a tak ji uklidnil: "Dobře, stane se, jak si přeješ, myško!"

Když ráno opět zazářilo slunce, vyšla z lámovy pokoje nádherná velká kočka. Ale jak uviděla kocoura, hned byla zpátky v lámově pokoji a zalezla pod postel.

"Co se stalo, moje malá přítelkyně?" ptal se překvapeně lama. "Teď se kocoura už přece nebojíš?"

Myška proměněná v kočku se strašlivě styděla. A škemrala: "Prosím tě, proměň mě v psa, velkého psa s ostrými zuby, který umí hodně nahlas štěkat."

"Když si to přeješ, ať se tak stane!"

A večer, když byly zažehnuty olejové lampy, vyšel z lámovy pokoje velký černý pes. Došel až na práh domu, kde se potkal s kocourem, který se právě vracel z kuchyně. Kocour při pohledu na velkého psa téměř omdlel strachy. Ale pes se lekl ještě víc. Strachy zavyl a běžel se schovat do lámovy pokoje. Mudrc se podíval na třesoucího se psa a zeptal se: "Co se děje? Byl tam nějaký jiný pes?"

Myška proměněná v psa se styděla do morku kostí. Poprosila lamu: "Proměň mě v tygra, moc tě prosím, ve velkého hrozného tygra!"

Lama jí vyhověl a na druhý den vyšel z jeho pokoje obrovský tygr s divokým pohledem. Prošel celým domem, vyděsil všechny jeho obyvatele, pak vyšel do zahrady a tam potkal kocoura, který se vracel z kuchyně. Jakmile kocour zahlédl tygra, hrůzou uskočil, vylezl na strom a zavřel oči v očekávání blízké smrti.

Ale když tygr uviděl kocoura, žalostně zamňoukal a zmizel ještě rychleji než kocour. Zalezl do kouta v lámově pokoji.

"Copak tam byla nějaká strašná šelma?" vyzvídal lama. "Já se bojím toho kocoura," vykotal tygr roztřesený strachem.

Lama se rozesmál. "Tak to vidíš, zdání klame! Vypadáš sice jako hrozný tygr, ale bojíš se jako myš, protože tvoje srdce zůstalo myší!"

Pokaždé je třeba začít od srdce

Zprávy ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze bylo jako velmi zdařilé hodnoceno vystoupení pěveckého sboru Cantate Domino na Velký pátek v Červeném kostele. S radostí byla přijata zpráva o ekumenické bohoslužbě, které se konala na Velký pátek v Rychmanově společně s Církví československou husitskou. Víkendového soustředění konfirmandů v Kloboukách se zúčastnilo všech 9 konfirmandů II. ročníku. Bylo upřesněno datum a doba konání konfirmační slavnosti (22. června v 9.00). Hovořilo se také o technickém zajištění koncertu ženského pěveckého sboru z Koreje (30.5. v 19.30) a výletu nedělní školy (15.6. odpoledne). Byl odmítnut koncert skupiny Shivanan v Červeném kostele, protože jejich hudba obsahuje prvky z orientálních náboženství. Staršovstvo vyjádřilo přání pokračovat v ekumenických biblických hodinách s katolickou farností u sv. Jakuba a hledalo se vhodné datum pro společnou ekumenickou bohoslužbu v září. Na hospic Diakonie CITADELA ve Valašském Meziříčí bylo v našem sboru sebráno 10.847 Kč a na Hlavní dar lásky 16.406,- Kč (o třetinu více než loni!).

Zbytek času byl věnován převážně nájemním vztahům. Se sourozenci Bělehradovými bude prodloužena nájemní smlouva a kostelnictví na Pellicově, s obcí Újezd u Brna bude podepsána darovací smlouva na hřbitov v Rychmanově, s EA VOŠ byla podepsána nová nájemní smlouva a před podepsáním je také nájemní smlouva s jazykovou školou VIKa, která bude užívat I. patro po odchodu Církevní zdravotní školy do Lišně. Do prázdnin se ještě sejdou stavební a výchovná komise.

Jiří Gruber

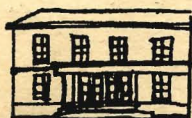
Brno II

Za nepřítomného bratra faráře Vítku rekapituloval sborové události ve velikonočním období bratr farář Malý. Na Zelený čtvrtek byla dobře přijata služba pěveckého sboru Cantate Domino, který přednesl Janovy pašije W. Vogela. Bratr farář Vítek bude do začátku srpna na studijním pobytu v Heidelbergu (SRN). Jeho nepřítomnost ve sboru si vyžádá poněkud častější službu presbyterů při bohoslužbách v kazatelských stanicích. V prvním čtvrtletí r. 2003 hospodařil sbor s přebytkem 112 000,- Kč. S firmou Ezra reality byl uzavřen dodatek smlouvy na správu objektu BD s tím, že veškeré účetní práce provádí sbor sám (úspora 500,- Kč měsíčně). Byl projednán stav příprav k setkání zrakově postižených v BD ve dnech 23. 5. – 25. 5. 2003. Počet účastníků se zvýšil na 60, v rodinách prozatím zajištěno 32 noclehů. Snídaně budou v rodinách, v BD se budou podávat obědy a večere. Jsou zajištěny dvojice kuchařů a 9 pomocníků. Na přání organizátorů setkání budou 25. 5. bohoslužby s vysluhováním večere Páně. Staršovstvo bylo seznámeno bratrem Šebestou s činností střediska Blažkov a s plánem na letní období 2003.

Jaroslav Marek

ČERVEN

BRNO I

BRNO II

1. 6.

6. neděle po Velikonocích

8:30 BK Jiří Gruber

9:00 BD Jiří Malý

10:00 ČK Jiří Gruber

10:00 Kuř

14:15 Rch Jiří Gruber

13:45 Tiš Jiří Malý

19:30 ČK Jiří Gruber *nešpory*

8. 6.

Hod Boží svatodušní

8:30 BK Olga Tydlitátová VP

9:00 BD Jaroslav Vitek VP

10:00 ČK Olga Tydlitátová VP

13:45 Tiš Jaroslav Vitek VP

9. 6.

Svatodušní pondělí

19:00 Blahoslavův dům Jan Keřkovský VP

společně bohoslužby Brno I a Brno II, zpívá Cantate Domino

15. 6.

neděle sv. Trojice

8:30 BK Olga Tydlitátová

9:00 BD Jiří Malý

10:00 ČK Olga Tydlitátová

10:30 Kuř Jiří Malý VP

14:15 Rch Jiří Gruber, VP

13:45 Tiš

14:30 BD závěr školního roku

22. 6.

1. neděle po Trojici

9:00 ČK Gruber-Tydlitátová

9:00 BD Jiří Malý

konfirmace, VP

9.45 Tiš

zpívá Cantate Domino

29. 6.

2. neděle po Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová

9:00 BD Jiří Malý

6. 7.

3. neděle po Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber

9:00 BD Jiří Malý

14:15 Rch Jiří Gruber

13:45 Tiš Jiří Malý

LEGENDA

BK Betlémský kostel

BD Blahoslavův dům

ČK Červený kostel

Kuř Kuřim

Rch Rychmanov

Tiš Tišnov